

האופנים

והיות

הקדשה

וול וסלוביק קצת התעייפו
מהשיטוטים השבועיים ברחבי
הארץ, אז אפשרנו להם
לאגור כוחות בסיוור סגוויי
לעצלנים בגן החיות התנ"כי.
בין הממצאים: קופים מחוללים
בכרמים, נמר נחבא אל הכלים
וחזיר קפיטליסטי בהכחשה
גיל סלוביק ואסף וול | צילום: מרים צחי

ק

חו עצה לחיים: כשאומרים למישהו "לא", מאוד חשוב לא לנמק את הסיבה. אם תנמקו – אותו מישהו עלול לקעקע את נימוקכם, ולמוטט את סרבנותכם העיקשת. כך בדיוק קרה לנו כאשר הבהרנו לעורך שאין סיכוי שנכתב רגלינו בחום הקופח כדי לכתוב לו כתבה על גן החיות התנ"כי בירושלים. "אין בעיה", שלף העורך קלף מוזהב מנצח מהשרוול, "לא תכתבו רגליכם". ביקשנו הסברים. האם בכוחו של העורך להעניק את זכות "קפיצת הדרך" הנעשית רק לצדיקים חרד"לים גם לשני מוצשניקים יושבי קרנות? העורך התפאר שאכן, בדיוק כך יהיה. ומכיוון שלא ניחנו במידת בור הביטחון, יצאנו אכולי הרהורי כפירה לעבר גן החיות התנ"כי בחמסין שכמוהו לא נראה בארץ הקודש מאז היות דני רופ לחזאי.

מותר להאכיל את האריות בשיירים?

בעודנו תוהים כיצד בדיוק אפשר לתאר ביקור בגן חיות מנקודת השקפה יהודית-אמונית, שמחננו לגלות בכניסה לגן החיות, ממש כמו בכל בית כנסת המכבד עצמו, שלט מאיר עיניים אודות הנדבן שסייע בהקמת המקום. לשמחתנו כי רבה התברר שאותו נדבן הוא יהודי העונה לשם "טיש", והגענו למסקנה שמכאן מקור המנהג להאכיל את האריות בשיירים. תחת שלט הטיש ניצב צמד מדריכים חביבי בחולצות שחף אדומות. השניים התגלו כמדריכים נמרצים של חברת ZUZU, המשכירה את רכב הפלאות הגיקי "סעגוויי" שאכן מאפשר קפיצת דרך אפילו לכופרים גמורים.

המדריכים פצחו בנאום שמטרתו הברורה הייתה להלך עלינו אימים, תוך ניסיון לצייר את הסגוויי כסוס פרא אציל שכל מטרתו להפילנו ארצה ולחבוט בנו כערבות. ייעודו

אם הצלחתם לתרגל עם הסגוויי את טקס תחילת וסיום תפילת עמידה, הרי שאתם שולטים בכל רזיו ותרי"ג חיישנים הטמונים בו

של הנאום היה אחד: לרככנו לקראת חתימה על מסמך דרקוני יורק אש. במסמך, כך היה כתוב, מתחייבים אנו להישמע להוראות המדריך שאם לא כן לא תישא החברה באחריות כלשהי במקרה של נפילה, דריסה, התרסקות, תאונה, התפוצצות, בליעה על ידי אדמה הפוצה את פיה ו/או במקרה של הסתלקות בסערה השמימיה. חיך רב משמעות התעקל בזוויות פיו של

ברוכים הבאים לטיש. אין להאכיל את החסידים בשיירים

אגם הברבורים | צילום: פלאש 90

אפילו במשרד החינוך במתכונת אופק חדש. העניין המטריד היחיד הוא שהסגוויי לוקה בתסמונת ADHD קלה – הוא אינו מסוגל לעמוד על מקומו לרגע, שכן חיישניו מומחים בתורת הקריאה בכף הרגל ומנסים לפרש את כוונותיכם ולתרגמם לכדי מעשה. המלצתנו: קיימו ברגליכם את המלצת חז"ל "הדק היטב היטב", ואל תיתנו מנוח לכף רגלכם. לאחר שעברנו את הטסט על הסגוויי, הולבשנו באמצעי הגנה שראינו רק אצל ספורטאי אקסטרים: ברכיות, מרפקיות, קסדה ועוד מיני פולירמים מרובי סקווצ'ים שתפקידם לסרבל את תנועותינו ולשוות לנו מראה רובוטרקי. לאוזנינו הוצמדו אוזניות כדי לשמוע הסברים ופקודות מהמדריכים בשרר אלוהי מוצפן ומתחכם, כך שהרגשנו כצמד סוכני מוסד הפועלים בעורף האויב.

גן חיות או גן ילדים?

שעטנו, אפוא, אל תוך גן החיות במבנה מסודר, והתחלנו בסיוור. ההתחלה הייתה מביטחה. מדובר בגן חיות מרשים. המילה "כלוב" כלל אינה מתאימה לתיאור פיסת הנדל"ן החלומית המוקדשת כמעט לכל חיה. עיצוב הגן מרגיע: המים מפכפכים, המדשאות והצמחייה מרשים

גיל, שעטה על פניו את ארשת עורך הדין המפורסמת שלו. במשך עשר הדקות הבאות שרבט גיל על גבי המסמך מיני התניות משפטיות בשפה עקלקלה במיוחד, תוך שימוש במילים המנחות "לכאורה" ו"כביכול". משתם טקס החתימה החלו המדריכים בהסברים מלומדים אודות תפעולו של המכשיר הקטלני.

נסכם לכם את השיעור תוך תרגומו ליהודית מדוברת: כריעה והשתחויה לפני תוליך את הסגוויי קדימה, נטייה הפוכה תוליכו לאחור, והזות ידיתו לימין או לשמאל תזיז אותו ככל אשר תורהו. אם

הצלחתם לתרגל עם הסגוויי את טקס תחילת וסיום תפילת עמידה, הרי שאתם שולטים בכל רזיו ותרי"ג חיישנים הטמונים בו.

סגוויי עם הפרעת קשב

האמת היא שאין צורך בכל כך הרבה הסברים. לאחר הסתגלות של 2-3 דקות, תרגישו כאילו אתם רוכבי סגוויי בעלי ותק שנותן קביעות

פינת ליטוף לסגווי

הודי או אפריקאי? עזרו לאלו ישי להחליט לאן לגרש את הפיל | צילום: פלאש 90

תחושה של גן עדן אבוד, והאווירה מאוד נעימה ושקטה. כל זה היה נכון בחמש הדקות הראשונות לביקורנו – אז הגיעו למתחם הגן בזה אחר זה 14 אוטובוסים ששפכו לגן עדרי ילדים צמאי דעת וטרופית.

נחפזנו אפוא אל תוככי הגן ועצרנו להתבונן באגם המלאכותי. שם הודמנה לנו החוויה המסעירה ביותר שניתן לצפות לה בגן חיות, דהיינו: צפייה בבני אדם הצופים בקופים. האחרונים, בני דודינו השעירים החסרים אך שניים-שלושה כרומוזומים כדי להיכנס לגדר המין האנושי, ישבו בחוסר מעש. לעומתם, אחינו ההומוסאפינינים שהגיעו בלהקות עתירות גורים, חוללו ורקדו "מה יפית" אל מול הקופים תוך השמעת צווחות איומות. הקופים מצדם בהו בתימהון במחזה המחריד ונדמה היה שאף העירו זה לזה הערות נוטפות אירוניה בדבר הידרדרות רמתם התרבותית של המבקרים.

המשכנו לביתן "החיות הקטנות", שכלל חיות אקווטיות שמעולם לא ראינו כמו צב, חרגול, וצפרדע, ואף נוכחנו לראות כמה יפה היא השפה העברית. כך, למשל, קיים מכרסם חמוד ששמו בעברית "פסמון". בתחילה סברנו כי אותו "פסמון" הוא נברן מדברי הרואה רק שחורות. אחר כך הבנו שמדובר בסך הכל בעוד אחד מסממני תרבות ה"פוליטיקלי קורקט" שכן השם החמוד אינו אלא מסווה לשמו המקצועי: fat sand rat ובתרגום חופשי: "עכברוש חולות שמן".

איפה נמר?

המוני מבקרים נוטפי זיעה הביטו בנו בקנאה כשחלפנו על פניהם ללא קושי בזמזום מנועים נמרץ, ואנו הלכנו וצברנו ביטחון בכלי החשמלי, והתחלנו לבצע תמרונים מורכבים דוגמת נסיקת בורג הפוכה, שושנה חצויה, נסיעה בלתי רצונית לאחור והתנגשות צדית בעוברי אורח תמימים בשל היעדרו של בלם יד המוכר לנו מאז המצאת האופניים. הבעיה היחידה הייתה שהמדריכים התעקשו כל הזמן

כאילו מדובר בעוד סיור חנוכיות מאורגן במאה שערים. דארל החזיר לחיות את כבודן העצמי: הכלובים הפכו לגנים פורחים, הותקנו בהם מקומות שיאפשרו לחיות להסתתר מפני המציצנים הבוהים בהם, ומזונן שופר והותאם לכל אחת מהן לפי צרכיה השונים וגורתה הרצויה. התוצאה אכן טובה לחיות – אך קצת פחות לבני האדם, שכן למרבה הצער בוחרות החיות לנצל את זכותן החדשה לשהות בחלקי הכלוב הסמויים מן העין. כך, למשל, נשמעה שיחה טיפוסית בין אב לילדתו ליד כלוב הנמר: את רואה את הנמר? לא? רגע, אני מרים אותך. עכשיו את רואה? עדיין לא? את רואה שם את העץ? ליד העץ יש סלע גדול אפור, נכון? תסתכלי טוב, מאחורי הסלע רואים משולש קטן צהוב עם שתי נקודות שחורות? נכון? יופי! זה האוזן של הנמר. <

חיות, כאלה שיש כאן וכאלה שנכחדו. כשהגענו לשלב שבו האוזניים מפתחה לנו נתונים על העוזנייה, כיבינו את המכשיר הסורר והסתננו מהקבוצה החוצה. ככל וזאת עצרנו מדי פעם ליד מתחמי החיות, אולם אנו חייבים לציין שהסיור התנהל כסיור וירטואלי בלבד, והכל בגלל ג'ראלד דארל. דארל, חוקר החיות הנודע, נחשב לאבי גני החיות המודרניים. פעם, נהגו בני האדם האכזריים לכלוא את החיות בכלובים ולהציגם באופן משפיל לבני אדם הבוהים בהם תמורת תשלום – ממש

התוצאה אכן טובה לחיות – אך קצת פחות לבני האדם, שכן למרבה הצער בוחרות החיות לנצל את זכותן החדשה לשהות בחלקי הכלוב הסמויים מן העין

להפריע לנו. במקום לתת לנו להשתעשע בשקט ולבחון את יכולות העבירות של הסגווי (ולהזכירכם: זהו סגוויי חברה – אפשר לרדת איתו לשטח!), הם התעקשו כל הזמן לדבר על

אה, כן: נמלה. רגילה לגמרי, ממש כמו זו שמתהלכת לכם בשיירות על השיש. ובכן, הנמלה הרגילה הזו זכתה ל-15 דקות התהילה שלה. הפעוט הפעלתני יצא מגדרו כדי לשמח אותה. לפחות עד אותו רגע טראגי שבו החליטה אחותו הקטנה "לעשות טובה נמלה". הודעה נמסרה למשפחה.

לא תעבדו עלינו עם "פקארי הצווארון"
למרות שהגן מטופח ולא דבק בו רכב, לצאת בלא ביקורת – אי אפשר. מה שחסר בגן החיות התנ"כי, הוא קצת יותר יידישקייט: חוצפה גדולה היא להציב במרכז גן החיות של עיר הקודש חזיר, תוך הסוואתו בשלט כ"פקארי הצווארון" והוספת הבהרה משפטית: "דאס איז נישט א חזיר". התבוננות בחיה האמורה מבחירה מיד כי אין המדובר בחזיר שמכר את הפקארי שלו, אלא בחזיר קפיטליסטי לעילא, בין אם צווארוננו לבן או כחול.

חיות קודש אחרות הפגינו מעט יותר זיקה ליהדות בישראל 2012: לקנגרו יש כיס עמוק לתקציבים, על עוף המראבו נאמר "מרבז מעשיך", הפיל הציג חזק מרשים לשאיבת כספים, היען הישראלית טומנת את ראשה בחול, וההיפופוטם התבוסס לו בבוץ הלבנוני. תוך הדגמת הפסוק "למה רבצת בין המשפתיים". רגע מביך במיוחד התרחש בסוף הסיום: מדריכי ZUZU התצופים דרשו מאיתנו בעוז להחזיר להם את הסגוויי. אבל לא התכוונו לוותר להם בקלות. המרדף התנהל משך דקות ארוכות, ורק להקת טווסים ארוכי זנב שחצו את המסלול, אילצה אותנו לעצור בפני הבריקדות הצבעוניות

הללו בחריקה חרישית. נתפסנו על חם והורדנו מהשביל עם שלילה. אם לסכם את החוויה המצפה לכם בגן החיות הירושלמי, הרי שאמנם היא מתאימה לכל המשפחה, אך לא בכל מזג אוויר, והיא מומלצת בעיקר לימים שצלתם מרובה מחמתם. הסגוויי הוא חוויה בפני עצמה. לא רק שהוא מקל על הסיוור תחת השמש הקופחת, אלא שאף מהווה יופי של תעסוקה לאבות משועממים וחוסך את מחיר הבייביסיטר שיש להצמיד להם בימים כתיקונם. ■

לסיורי סגוויי ברחבי הארץ: zu-zu.co.il

תבשיל פקארי. חזיר בהכחשה

ראינו שסידורי האבטחה במקום רופפים, שכן אין דרך אחרת להסביר כיצד זה שלמתחם החיות התנ"כיות הסתננו גם ג'ירפה, זברה וקרנף. לא נתפלא אם בקרוב יופצו במתחם האמור פשקווילים נגד הזברות המשוקצות האוסרים עליהן לעבור בשכונתנו בלבוש פסים. כרגיל, הבחנו בקלות בין הפיל האפריקאי לפיל ההודי – פיל הודי מתאפיין בעיקר בכך שליד הכלוב שלו יש שלט שעליו כתוב: "פיל הודי". הפיל השני הוא האפריקאי. כן, אנו מודעים להבדלים הנטענים בין השניים בגודל האווניים ובפער האדיר לטובת הפיל האפריקאי בכל הקשור לאינטליגנציה רגשית, בעוד הפיל ההודי מוביל בכל הקשור לחשיבה אנליטית. אנחנו לא מאמינים בכך. אסף שכנע את כולנו שמשם כמו בהייטק, הפיל ההודי הוא בסך הכל פיל אפריקאי באאוטסורסינג.

אחד היתרונות בסגוויי הוא המבטים המערצים שנועצים, כך, הפרש האמיץ, בעיקר הגברים והילדים. למרות שיש להם גן משחקים, מנהרת וחילה לצפייה במכרסמים מבעד לבועות שהיו פעם שקופות וגם מערת חושך לבהייה בתיקנים ושאר רמשים, הללו בעיקר היו עסוקים בלצפות מרותקים בחיה הודו גלגלית המבויתת שעליה רכבנו. כמה מהם שאלו אותנו היכן ניתן לרכוש את היצור המופלא והאם יש פינת ליטוף לסגוויי בהמשך המסלול.

בכלל, הילדים לא ממש מתלהבים מהחיות המשועממות למראה. למעשה, ראינו רק ילד אחד שבאמת התלהב מחיה. החיה הזו לא הייתה בכלוב. היא קטנה כזאת. עם שש רגליים. נו, איך קוראים לה? פרח לנו מהראש.

אל נא תעברו בשכונתנו בלבוש פסים

שיחות דומות התקיימו גם ליד מתחמי ההיפופוטם (כן, חמודה, הדבר השחור הקטן הזה שיוצא מהמים זה הנחיריים שלו), הקנגרו (הוא קפץ וקפץ ועכשיו הוא כנראה נח בכית שלו), והפנדה האדומה (נכון, חמודה, היא לא נראית כמו פנדה והיא באמת לא אדומה). אחד השימפנזים שהפנים את תורתו של דארל באדיקות יתר, אף נעץ בצלמת מבט חמור סבר, משל היה סלבריטאי המסלק צלם פפראצי טורדני.

פילים באאוטסורסינג
לאור המחסור הקל בחיות שגם רואים אותן, בילינו גם בפינות חמד בגן, כולל בפינת ההפעלות החמודה שנועדה ללמד אותנו לזהות טביעות בעלי חיים. גם ב"ארץ חיות התנ"ך" מאוד נהנינו, אך התלהבותנו פחתה מעט כאשר